

Viering eeuwfeest Sint Janskerk op zondag 8 september 2013

Zondag 8 september. Het was een heel bijzondere zondag waar wij hebben herdacht dat onze Sint Janskerk 100 jaar geleden werd gewijd door Mgr. Völker. Alle parochianen, genodigden en belangstellenden werden van harte welkom geheten in onze reeds prachtig gerestaureerde, versierde en gepoetste kerk.

Een bijzonder woord van welkom was gericht aan Vicaris Generaal van den Hout, die hoofdcelebrant was in de plechtige eucharistieviering, de leden van het pastorale team, het parochiebestuur, het Gemengd koor Sint Jan en het Gilde Sint Jan Baptist. Ook onze burgemeester Wim Luijendijk hadden wij in ons midden.

Als pastoor heb ik aangegeven dat wij zijn samenkomen in de viering voor het feest van de wijding van de Sint Janskerk om God te danken voor dit gebedshuis. Daarnaast werden wij ook uitgenodigd om te denken aan onszelf die als 'levende stenen' de kerk van Christus vormen.

Onze kerk

Een plaats waar iedereen van harte welkom is

Een plaats waar ook veel te zien is

Een plaats waar mensen samenkomen om te vieren

Vieren met God en met elkaar.

100 jaar geleden werd die eerste steen gelegd

100 jaar lang een open deur

100 jaar lang gastvrijheid

100 jaar lang met vreugde en verdriet.

Blijven wij trouw in geloof en gebed?

Is Jezus voor ons de Levende steen?

En luisteren wij naar de stem van de Herder?

Wij hebben God gedankt voor 100 goede jaren en Hem om Zijn zegen gevraagd voor de toekomst. Wat een feestelijke viering is het geworden.

Nu weten wij dat er verschillende soorten stenen zijn in een kerkgebouw: stevige die zich in steunpilaren bevinden, hoekstenen en sierstenen. Elk van hen heeft zo zijn eigen plaats en functie. Zo gaf ik aan, hebben ook wij allen onze plaats en functie tot opbouw van de Kerk. Op 8 september hebben wij kunnen zien waartoe wij met elkaar als geloofsgemeenschap in staat zijn en dat er nog steeds zoveel verschillende mensen zijn die een kerk van en met mensen vormen met al hun talenten en inzet, bezielde door Gods Geest.

Daarom is de Sint Janskerk met recht een levende gemeenschap en een "steenrijke" kerk die gezien mag worden en waarin lief en leed kan worden gevierd.

Na de prachtige eucharistieviering waarin vicaris van den Hout een stichtende homilie had gehouden, kwam het middagprogramma.

Muzikaal, informatief, onderhoudend en stichtend. Doorlopend waren er mensen in de kerk en er werden mooie ervaringen en herinneringen gedeeld.

De diverse koren, de prachtige expositie, de fotoreportage, de film over de restauratie en het kopje koffie of thee met het speciaal vervaardigde koekje met logo van de kerk deden het heel goed. Ook de jeugd was vertegenwoordigd.

Aan het einde van de dag was een bedankje op zijn plaats, want dit eeuwfeest in de parochie H. Willibrord, zal ons helpen om vol goede moed de toekomst tegemoet te treden.

Heel veel dank aan allen die hun "steentje" hebben bijgedragen, aan zowel de eucharistieviering als het hele middagprogramma. Dank aan de werkgroep voorbereiding Eeuwfeest Sint Jan, alle ruim 70 vrijwilligers, en vrijwilligsters, de koren, de leden van de Heemkundevereniging, de koster etc. Ook dank aan Ambianze die de bloemen heeft gesponsord.

Het Gemengd koor St. Caecilia sloot de middag af met het toepasselijke

St. Janslied, met refrein:

Hoe mooi zijn de torens, hoe mooi de Sint Jan.

Ons hart dat gaat open bij het zien hiervan.

De klokken die luiden, zij doen trouw hun werk.

Wij zijn zeer verbonden bij deez'grote kerk.

Aan het einde viel er een groot applaus dat werd onderstreept door het luiden van de klokken van de Sint Jan.

Veel dank!

Namens het parochiebestuur

Pastoor Luijckx

HET JAAR VAN HET GELOOF

'God zoeken en vinden in alle dingen'

Het jaar van het geloof dat geruime tijd geleden door de toenmalige paus Benedictus werd uitgeroepen, loopt bijna ten einde. Het stond voor veel parochies in ons bisdom niet onder een gelukkig gesternte, met alle complicaties rond fusies. Daar kwam nog bij een terugtreden van de 84-jarige paus, niet vanwege een gebrek aan geloof, maar door pure vermoeidheid, versterkt wellicht door de grote problemen die in slagorde voor hem stonden. (vgl. Job 6,4)

Het was een originele gedachte en een mooie daad van zijn opvolger om in hoofdzaak de tekst die Benedictus praktisch klaar had over het geloof als een gemeenschappelijke grote brief (encycliek) uit te doen gaan.

Maar die laat zich moeilijk in een klein artikel weergeven. In plaats daarvan wil ik een uitlating van paus Franciscus uit het zeer recente grote interview overnemen: *God zoeken en vinden in alle dingen*. Hoe zouden we dat kunnen begrijpen? Het is in ieder geval iets heel anders dan wat we zo vaak tegenkomen, ik bedoel de houding van argwaan, cynisme, onverschilligheid en hyperkritiek.

Velen zeggen tegenwoordig: *er moet iets zijn*. Dat is geen slecht beginpunt en als je dat iets *God* noemt en op zoek wilt gaan en het aandurft om ook te vinden, om vervolgens nog beter te vinden, dan begint een zalige zoektocht.

Wat en waar zou je kunnen vinden?

- 1) Allereerst de hele tastbare werkelijkheid, variërend van atomen tot mensen en sterren. Als dat geen enkele verwondering uitlokt en eerbied en diep ontzag, dan staan de kansen slecht. Als dat wel het geval is dan is het een kleine stap, maar wel een reële stap, of een kleine sprong naar God. Tegenwoordig zijn er ontelbaar veel mensen die wel bewonderend in de natuur staan, maar de naam God niet in de mond nemen. Wellicht ontbreekt het hen aan medemensen die hen daarbij zouden kunnen helpen. Maar velen in de natuur willen van God niet weten.

In ieder geval is het opmerkelijk hoe vaak ook de natuurverschijnselen in de Bijbel in verband gebracht worden met God, en hoe heel de schepping opgeroepen wordt hem te loven en te prijzen (zie bijvoorbeeld ps. 104 of het gebed in Daniel 3,42-90).

Zonder God zou heel de werkelijkheid in het niet verzinken, zeiden de Concilievaders in de zestiger jaren. Dat is nu nog even waar als toen.

- 2) Je zou in een film of in een boek of door medemensen ook attent gemaakt kunnen worden op de Openbaring, zoals die vooral in de heilige Schrift of *Bijbel* ons gemakkelijk ter beschikking staat. De laatste bijbelvertaling, nu bijna tien jaar geleden (2004), de Nieuwe Bijbel Vertaling (NBG) werd met zoveel publicitair geweld gepromoot dat je er eenvoudig niet langs kon. In een mooi spectaculair programma werd die nieuwe vertaling gepresenteerd. Koningin Beatrix mocht er als eerste uit voorlezen. Het was nog in de tijd van voor de economische crisis. Misschien maakte ze daardoor een interessante blunder, door i.p.v. 'oervloed' (Gen.1,2) *overvloed* te lezen! Gelukkig voor haar had nog niemand die Bijbel in handen...

Maar welke vertaling je ook hebt, wat een geweldige schat bezit je als je met een open 'mindset' dit boek gaat lezen.

- 3) Ook kan het gebeuren dat je op vakantie in Europa op een warme middag wel even in een wat koelere ruimte wilt verpozen, en dat je enkel daarom een kerk binnengaat. Misschien gebeurt dan het kleine wonder dat je nieuwsgierig wordt wat in hemelsnaam die mensen van duizend jaar geleden bezielde heeft. En dan is er heel veel te ontdekken, voor een heel leven lang.
- 4) Medemensen die uitblinken in stabiele menselijkheid, kunnen ondanks alles ook indruk op ons maken. Velen zullen dit motiveren vanuit hun binding aan de waarheid die ze ervaren in de persoon van Jezus Christus zoals die in het Evangelie naar voren komt. En in het Evangelie, daar is God...

pastor. J. Groos

Fietstocht Kerkkoor St. Jan op 4 juni 2013

" De Weergoden waren ons gunstig gestemd "

Weken van te voren werd door de koorleden al uitgekeken naar de dag van onze traditionele fietstocht. Vertwijfeld vroeg men zich af:..., zou het onderhand eens zomer worden?? Immers de koude wilde maar niet wijken voor die zomer. Regenen, waaien en koude, het leek wel herfst.

Binnenkort is het al 21 juni en dan gaan de dagen weer korter worden, was de angst!

Maar dinsdag 4 juni jl. zou de dag van de waarheid worden! Van alle kanten kwamen 's-morgens onze koorleden aanfietsen en iedereen was vol van de gunstige weerberichten, alsof er inderdaad een wonder stond te gebeuren.

Het was verzamelen voor de Theresiaschool om 09.45 uur en precies om 10.00 uur, als gepland, ging er een lange rij koorleden van start. Door de Marktstraat fietsen in zuidelijke richting tot aan de rotonde van de Europaweg bij de Boerenbond. Daar wachtten ons Ad en Mari op met hun oranje jasjes aan, om ons veilig te laten oversteken.

Zo fietsten wij, veelal met fietsen die ondersteund werden met een motortje, door de prachtige natuur. Het was wel te merken, alles kleurde mooi groen, dus de natuur was goed verzadigd door de achter ons liggende regenperiode.

Het voelde goed in lichte kledij zo fietsende door zo'n mooie omgeving. De temperatuur was gestegen naar 19 graden, uitstekend om te fietsen!

Zo reden wij door de Eikenboomlaan richting de Moer. De vogels zongen voor ons hun hoogste lied, merels - vinken en koolmeesjes waren duidelijk om beurten te horen. Wij fietsten langs landerijen alwaar de boeren druk bezig waren met hooien. Bij de „ Moerse Hoeve” (was vroeger „De Heibloem”) moesten wij de snelweg over, richting Dongen. Onze twee engelbewaarders stonden daar weer trouw te wachten, voor ons aller veiligheid.

Fantastisch om te zien hoe ze met uitgestoken handen het verkeer lieten stoppen; Het deed denken aan de Bijbel waar Mozes met een stok het water deed wijken.

Wij vervolgden de uitgezette route, reden langs de Colafabrieken richting Dongen. Het was ons bekend dat wij daar een groot gedeelte van de dag zouden gaan doorbrengen in een museum.

Zo kwamen wij in de Eindsestraat waaraan het museum ligt. Wij passeerden daarbij ook nog (een vroeger café) wat nu een woning is, omdat het nog steeds de naam op de gevel draagt: "De laatste stuiver".

Om precies 11.00 uur reden wij het erf op van de familie van Loon, eigenaren van het museum.

Een korte aanblik gaf ons al de indruk van een soort museum, maar wat later op de dag ons heel duidelijk zou worden uitgelegd.

Wij werden binnen hartelijk ontvangen door de familie van Loon en door een bekende Duitse zangeres op een groot scherm.

De koffie met gebak(daar had BAAM in overleg met de familie van Loon voor gezorgd) stond op ons te wachten en dat lieten wij ons goed smaken.

Ondertussen werd door Annie uitgelegd dat wij in twee groepen zouden worden verdeeld om de gids (de heer van Loon zelf) de kans te geven ons goed te kunnen bereiken.

Zo ging na de koffie de eerste groep met de heer van Loon mee. De heer van Loon , een karakteristieke fors gebouwde man, met een sikje en op klompen, liet ons zijn verzameling Steijer

tractoren in alle kleuren en maten zien en vertelde daarover. Wij zagen ook motoren – brommers – fietsen -gereedschappen en van alles door hem verzameld. Hij maakte op ons de indruk een trotse bezitter te zijn van alle oudheden, verkregen voor weinig geld of door schenkingen. Je kunt niets bedenken van oude gebruikte voorwerpen, of het is in dit museum te vinden. Hij heeft b.v. een school (die werd opgeheven) leeggeruimd, waarbij boeken – stempels – wandplaten enz. enz. vrij kwamen in het museum ondergebracht. Kerkelijke kostbaarheden zoals kazuifels – kelken – kandelaars, te veel om op noemen. Werkelijk, het is zelfs in weken niet mogelijk om dit allemaal tot je te laten doordringen.

Om 13.00 uur precies had BAAM (Betsie-Ad–Annie-Mari) de lunch voor ons klaar. Belegde broodjes met koffie of thee, een drie sterren restaurant kan dit niet beter.

Vernoemenswaard is ook wel, dat de heer en mevrouw Kuijs, zich bij ons hadden gevoegd. De heer Kuijs is onze dirigent, die vol enthousiasme ons koor leidt. Onder zijn leiding hebben wij het Slavische onze vader " Tjibje Pajom " gezongen voor aanvang van de lunch.

Nadat de tweede groep de rondleiding had gemaakt met de gids, was er mevrouw van Loon, om voor ons een drankje in te schenken.

Al met al een zeer interessante kennismaking met dit museum.

Onder alle bedrijvigheid van de rondgangen door het museum - de lunch en het kletsen, ontdekten wij een tafel met foto's die allemaal genummerd waren. Het mysterie was nu opgelost, omdat het foto's waren van ons aller kindertijd, die wij een maand geleden op verzoek hadden ingeleverd. Nu moesten wij proberen alle koorleden daaruit te herkennen en dan in te vullen op een ons uitgereikt formulier.

Een enorme hilariteit ontstond er. Want men probeerde van elkaar het juiste antwoord te vinden, maar dat mocht niet, want dat is oneerlijk.

Nadat de formulieren bij Annie waren ingeleverd zal op de laatste dag van de repetitie de uitslag door BAAM aan ons bekend worden gemaakt. We zijn allen zeer benieuwd.

Bij dit museum ligt een groot boereinerf en daarop hebben wij buiten lekker in het zonnetje ons verwend met een lekker drankje. Het Klutslid hebben wij nog gezongen (wijze aan het strand stil en verlaten).

Om ongeveer 16.45 uur zijn we weer vertrokken, langs een iets andere route. Onderweg genoten wij weer van de mooie natuur. Beuken heggen waren mooi strak geknipt en vooral zagen wij tussen het groen veel geel van de boterbloem en de brem bloeien: weelderig.

Rond 17.30 uur werden wij verwacht bij het Chinees restaurant aan de Gasthuisstraat en daar waren wij dan ook op tijd. Het Chinees restaurant is voor ons een begrip want daar besluiten wij altijd de dag met lekker eten. Hier zitten dan ook weer koorleden aan tafel die om een of andere reden niet mee konden fietsen. Het was een fijne fietsdag, waarbij de zon ons aangenaam heeft begeleid.

De organisatie verdient een pluim want de route en het uitgekozen doel stemden ons allen tevreden.

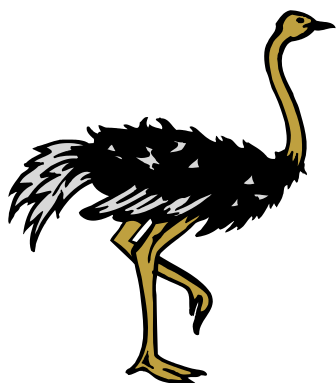
Volgend jaar, is nu al bekend gemaakt, zal de tweede dinsdag van juni, de volgende fietsdag worden Beste koorleden en dirigent: " GODS GLORIE IN DE NATUUR" hebben wij duidelijk ervaren.

Leo van Dongen

Uitje kerkhofploeg Berndijk

Het was weer zover. De hoveniers van het kerkhof gingen erop uit. Deze keer op struisvogelsafari in het hart van Brabant bij Gilze. Hier worden struisvogels gefokt en groot gebracht.

Onder het genot van een kopje koffie met koek was er een videoband met hoe het een en ander in zijn werk gaat. We kregen inzicht in hoe deze vogels hun dagelijkse bezigheden hebben. Ook werd er getoond, wat er van die vogels allemaal gemaakt kan worden o.a. vlees, eieren en veren, leer, cosmetica en advocaat. Hieronder was een jasje van € 3.000,-, wat door de echtgenote van B.B., zijnde Johanna van S. geshouwd werd. Deze dame waande zich even bij modehuis Dior in Parijs, waarbij B.B. zijn wenkbrauwen fronste en dacht: mijn fiets moet terug. Na dit alles kregen we nog het buitengebeuren en uitleg, dat die vogels in een jaar tijd kunnen groeien naar 80 kilo. Ook hebben we de winkel nog bezocht, waar ook struisvogelvlees te koop is.

Het was een leerzame middag, die besloten werd in onze residentie, waar een mooie tafel sfeervol opgemaakt door ons Ans een donders goed diner werd geserveerd. Na enkele drankjes was ook deze leerzame dag voorbij.

“De Schrijver”.

In memoriam zr. Petra de Gouw (1934-2013)

Op maandag 16 september j.l. was in de Lambertuskerk in Haelen (bij Roermond) de uitvaartplechtigheid van Petra de Gouw, die van 1985-2000 gedurende bijna 15 jaar pastoraal werkster is geweest in de St. Jansparochie in Kaatsheuvel. Aansluitend was de begrafenis op het kerkhof van Haelen. We waren daar met een goede vertegenwoordiging vanuit Kaatsheuvel bij aanwezig, o.a. leden van het vroegere en huidige parochiebestuur, een afgevaardigde namens het pastoraal team, leden van de voormalige werkgroep gebedsdiensten, van de ziekenbezoekgroep, van de kledinggroep Letland – waaraan Petra tot haar vertrek vanuit Kaatsheuvel als vrijwilligster heeft meegedaan – en een paar mensen die haar vanuit andere werkzaamheden kenden. Het was een viering waaraan Petra zelf had bijgedragen en dat was heel herkenbaar voor wie haar vroeger als pastoraal werkster hadden meegemaakt.

Van Tilburg naar ‘Bethanië’

Petra was in 1934 in Tilburg geboren in een groot gezin met een druk bedrijf. Haar roepnaam was Nellie, pas later kreeg zij de kloosternaam Petra. Zij was als kind leergierig, ging graag naar school, werd onderwijzeres en heeft een aantal jaren in het speciaal onderwijs gewerkt. Op 27-jarige leeftijd trad zij in bij de zusters Dominicanessen van Bethanië. Een foto in de krant, bij gelegenheid van de opening van de speeltuin in het Jeugdorp in Horn (bij Haelen), waarop een zuster te zien was die van de glijbaan afkwam, bracht haar op het spoor van die zusters. Er bestond duidelijk verwantschap tussen het werk van Petra in het speciaal onderwijs en het werk van de zusters van Bethanië in de kindbescherming (kinder- en jeugd dorpen).

Na haar noviciaat ging Petra werken in Mook in een kinderdorp, maar tegelijkertijd kreeg zij de opdracht om in Nijmegen theologie te gaan studeren bij de paters Augustijnen. De bedoeling was dat ze dan bijbelles zou gaan geven aan zusters. Dat heeft ze ook gedaan: in Horn, Venlo en later in Teteringen.

Pastoraal werkster

Inmiddels waren de woelige jaren zeventig van de vorige eeuw aangebroken, veel zusters traden uit, andere gingen in kleine gemeenschappen buiten het klooster wonen. Petra koos bewust voor Bethanië, maar wel voor het leven in een kleine gemeenschap. En ze wilde pastoraal werkster worden. In die tijd kon dat niet in het bisdom Roermond, wel in het bisdom Den Bosch en daarom werd zij pastoraal werkster in Helmond. Ze heeft daar zeven jaar gewerkt.

In 1985 maakte zij de overstap naar Kaatsheuvel (St. Jan) en Loon op Zand, beide voor 50%. Maar toen pastoor Simons in Loon op Zand werd opgevolgd door pastoor Stegeman, was zij daar niet meer nodig. Omdat pastoor Smarius in Kaatsheuvel met hartklachten kampte en tegen de 65 liep, was het bisdom bereid haar een volledige aanstelling in de St. Jan te geven. Daar kreeg zij alle ruimte en met pastoor Smarius vormde zij een "ideaal pastoraal span", zoals ik me heb laten vertellen.

Spiritualiteit van Bethanië

Het werk dat Petra in de St. Jansparochie heeft verricht, sluit nauw aan bij de spiritualiteit van de Dominicanessen van Bethanië, een van oorsprong Franse congregatie, die in 1914 naar Nederland kwam. De stichter van die congregatie, de zalige pater Lataste O.P. (1832-1869), werkte als priester in een vrouwengevangenis en zag hoe moeilijk het was om na vrijlating terug te keren in de maatschappij. Hij is toen gaan zorgen voor opvang van deze vrouwen en werkte eraan mee dat, indien zij dat wensten, zij een kloosterleven konden beginnen. Dat was in die dagen heel revolutionair, want van kloosterkandidaten werd een onbesproken gedrag verlangd. En als je in de gevangenis had gezeten, dan kon je het wel vergeten. Niet bij pater Lataste: hij vond dat iedereen een nieuwe kans moest krijgen. En zo ontstond bij de Dominicanessen van Bethanië, vertelde Petra mij eens, de gewoonte "dat medezusters niet naar je verleden mochten vragen".

Ook in Nederland hebben de Dominicanessen van Bethanië zich ingezet voor mensen aan de onderkant van de samenleving, daar waar armoede, verwaarlozing, eenzaamheid of achterstelling heerste. Ze werkten bijvoorbeeld in de kinderbescherming en het jeugdwerk. En na de Tweede Wereldoorlog werd door de overheid een beroep op hen gedaan om te zorgen voor kinderen uit NSB-gezinnen, waarvan de ouders gevangen zaten.

Voor ouderen, zieken en kinderen

Vanuit die spiritualiteit heeft Petra als pastoraal werker veel gedaan voor ouderen en zieken: ze was voortdurend op haar fiets onderweg naar mensen toe. En ze werkte graag met kinderen en jongeren bij de eerste communievoorbereiding en de vormselvoorbereiding. Petra heeft ook veel kinderen gedoopt; dat was in de jaren dat pastoraal werkers kinderen mochten dopen of waarin dat minstens oogluikend werd toegestaan. Toen pastoor Smarius door ziekte uitviel en later toen hij met emeritaat ging, kwam het parochiewerk voor het grootste deel op de schouders van Petra te liggen. Dat zal er mede aan hebben bijgedragen dat woord- en gebedsdiensten c.q. woord- en communievieringen zo'n hoge vlucht namen.

Met emeritaat

Toen Petra 65 jaar werd, bleef zij nog een half jaar werkzaam in de parochie, omdat pastoor Smarius al me

t emeritaat was en er nog geen nieuwe pastoor was. Maar inmiddels was zij door haar congregatie benoemd als priorin van de zusters in het kloosterbejaardenoord in Teteringen. Daar heeft zij het verdiepings- en bijbelwerk weer ter hand genomen. Zij bleef echter in Kaatsheuvel wonen, samen met haar medezuster Trudy Godefrooij. In hun vrije tijd hebben zij zich jaren lang verdienstelijk gemaakt binnen de Kledinggroep Letland.

Dankbaar

Tien jaar geleden kreeg Petra een herseninfarct en vanaf die tijd ging haar gezondheid steeds meer achteruit. Twee jaar geleden besloten Petra en Trudy Kaatsheuvel te gaan verlaten en zich te vestigen in Haelen, waar voor de zusters van hun congregatie goede verzorging was geregeld. We hebben toen met een woord- en communieviering afscheid van hen genomen.

Toen afgelopen zomer bekend werd dat Petra ongeneeslijk ziek was, was dat voor veel parochianen reden om haar een kaartje te schrijven. Vanaf haar ziekbed schreef ze dat ze dankbaar was voor "zoveel lieve geluiden van alle kanten die ons troosten en opbeuren." Op dinsdag 10 september is zij in alle rust in Haelen overleden. In de parochie-annalen van de St. Jan zal zij te boek staan als de eerste en enige pastoraal werk(st)er van deze Kaatsheuvelse parochie. Moge zij rusten in vrede.

Theo Schepens, pastoraal werker

Stichting Dorcas

Lieve mensen....

In verband met mijn verhuizing naar Ierland, wil ik iedereen nog bedanken voor alle kaarten, postzegels en allerlei andere spaarpunten die ik mocht ontvangen voor de stichting Dorcas.

Iedereen kan nog steeds kaarten, postzegels, en allerlei andere spaarpunten blijven sparen, heel graag zelfs!

Jullie kunnen deze bezorgen bij Nelly Klijn de Jong, Willem II-straat 16, Kaatsheuvel, telefoon. 0416 276200. Zij heeft het stokje van mij overgenomen.

Dus alstublieft blijven sparen hé!!!

Met vriendelijke groet, Anke Schuyleman.

Ingezonden door Nelly Klijn –de Jong

Oktober.....Rozenkransmaand.....

Lourdes.....bedevaartsplaats.....

Het was in Lourdes waar Maria verscheen en aan Bernadette vroeg om de rozenkrans te bidden.

Het was ook Paus Benedictus die hetzelfde aan alle gelovigen in de hele wereld vroeg tijdens zijn pontificaat.

Het lijkt eentonig en niet meer van deze tijd zou je bijna zeggen.

Maar niets is minder waar.

Als je in allerlei Maria-bedeplaatsen bent, is het eerste wat je opvalt, dat zoveel pelgrims de rozenkrans in hun handen hebben en zie je de kralen door hun vingers glijden.

In Lourdes evenzo, tijdens de lichtprocessie, duizenden pelgrims, duizenden kaarsen, duizenden handen en in die handen de rozenkrans.

Zo is Maria, over alle grenzen ó zó dichtbij

Het is Maria, die op deze manier de mensen samen brengt over landsgrenzen heen, en dichtbij. Je hoeft er niet voor naar Lourdes of elders ver weg om tot Maria te bidden. Tijdens het bidden van de rozenkrans voel je Maria dichtbij en kun je haar kracht voelen. Dichtbij in je eigen kerk de rozenkrans bidden Een reden om samen de rozenkrans te bidden is, dat het gebed erdoor versterkt wordt! Immers samen sta je sterk, zo ook in het gebed.

Ook bij ons in de St. Janskerk wordt in oktober, de rozenkransmaand, gebeden tot Maria en wel op maandag, woensdag, donderdag en vrijdagavond om 18.30 uur wordt de parochianen de gelegenheid gegeven om de rozenkrans te bidden.

Kom eens meebidden. Het is een warm samenzijn, een biddend samenzijn.

Samen bidden en toch ook voor ieders eigen intentie, of voor de intenties van de wereld. Wat je maar wilt.

Ik hoop hierdoor mensen geïnspireerd te hebben om 'n keer het rozenkransgebed mee te komen bidden.

Lieve groeten en hopelijk tot ziens!

Nelly Klijn –de Jong

TE DEUM LAUDAMUS

U God Loven Wij

Wij schrijven acht september tweeduizend dertien.

Honderd jaar geleden werd onze St.Janskerk in één jaar opgebouwd. Onbegrijpelijk voor ons nu, dat onze voorouders dit presteerden met de middelen en manschappen van toen, waar extra kracht en spirit voor nodig is geweest.

„Cum Sancto Spiritu in Gloria Dei Patris ” Met de heilige geest in de Glorie van God de Vader, begrijpen we nu, is hun kracht geweest. Daar staat dan op deze stralende zondagmorgen ons Godshuis uitnodigend op ons te wachten, om haar verjaardag te laten vieren.

Vlaggen wapperen en de klokken luiden, waardoor de Sint Jan op zijn grondvesten trilt van blijdschap. Van alle kanten stromen de mensen naar het binnenste van dit monumentaal gebouw om te ervaren waarvoor dit gebouw eigenlijk is bedoeld, namelijk: „ Het Samen Vieren.”

Het is dan ook een feestelijk gezicht met al die mensen, die een zo goed mogelijke plaats zoeken om het groots opgezet programma te kunnen volgen- te kunnen meevieren.

Speciaal is er plaats gemaakt (overal in de kerk) om mensen te informeren (met beeld en geluid) over de rijke historie en (recentelijk nog) de restauratie. Ook stenen en glas in lood, die zijn gebruikt, zullen worden getoond.

Om elf uur precies horen wij het geroffel van het Gilde Sint Jan Baptist met vendeliers, die de processie met priesters, onder andere onze Pastoor Luijckx, vicaris van den Hout en misdienaars van achteren naar voren brengt voor de plechtige Eucharistieviering.

Een feestelijker begin van deze heugelijke dag kunnen wij ons eigenlijk niet voorstellen.

Pastoor Luijckx opent deze dag en ook Vicaris van den Hout houdt een feestelijke toespraak, waarin hij ook felicitaties overbrengt van onze Bisschop Monseigneur Hurkmans.

Een speciaal goed verzorgd misboekje zal onze leidraad voor de Eucharistieviering zijn.

Het geluid van het Sint Janskoor galmt nu vanaf het koor door de kerk met het Kyrie van de St. Canisius – Messe van Johann Kircher.

Onder leiding van dirigent Mari Kuijs met het orgelspel van Maike Mennens zingt het koor de prachtige St. Canisius Messe. Deze muziek streelt het oor, zo'n mooie muzieklijnen, waarvan de harmonieën precies kloppen. Deze zang ter ere Gods, moet onze jarige kerk aangenaam aanvoelen en ongetwijfeld terugbrengen naar al die voorbije jaren dienstig zijn.

De vendeliers van Sint Jan Baptist brengen onder de consecratie ook de prachtige vendeliersgroet „ Eer aan God ” voor ons aller aangezicht.

Aan het einde van deze plechtige Eucharistieviering krijgt onze Burgemeester Luijendijk (aanwezig namens het gemeentebestuur) gelegenheid zijn woord te doen.

Hij memoreert onder andere dat wij trots mogen zijn op dit markante gebouw als middelpunt van Kaatsheuvel.

Het parochiebestuur is dan ook dankbaar naar de gemeente die haar steentje heeft bijgedragen aan de restauratie.

De Burgemeester overhandigt tevens een plaquette met inscriptie die zal worden aangebracht buiten naast de hoofdingang als blijvende herinnering.

Sint Jan Baptist brengt na het einde van de eucharistieviering de priesters weer in processie naar de uitgang van de kerk.

Nu is er gelegenheid om onder het genot van koffie of thee drinken, elkaar te spreken of de informatieve plaatsen te bezoeken. Er ontstaat een gezellig geroezemoes in de kerk wat het organisatie gevoel natuurlijk streelt, want het is de bedoeling dat mensen met elkaar in gesprek gaan en..... dat is feestelijk.

Ondertussen komen er nu (half een) gezelschappen binnen die vanaf één uur gaan optreden op het podium. Daarvoor is door mensen van de hand- en spandiensten het altaar verplaatst, een hele onderneming.

Een aantal mensen met opgespelde badges gaan de muziekgezelschappen ontvangen en verwijzen naar de kleine sacristie, waar men zich kan verkleeden of muziekinstrumenten gereed maken.

Ondertussen is ook de muziekinstallatie getest en goed bevonden waarna de eerste muzikanten het podium kunnen innemen. De heer Koolen zal fungeren als speaker om het groottalige gehoor in de kerk aangenaam met de muziek in contact te brengen.

Via een uitgereikte flyer zullen de toehoorders kennis kunnen nemen van het zeer gevarieerd programma.

Als eerste treedt op het Shantykoor in de karakteristieke Zeemansklleding.

Na het optreden van zeven muziekgezelschappen, treedt nu ook de bekende gehandicaptenband „ Prins Maurits ” op. Het laatste nummer dat de band uitvoert is zeer grappig, omdat daarin een lid soleert met bekkens en dat gaf een geweldige hilarische reactie onder alle toehoorders.

Het gemengd Sint Janskoor laat ook van zich horen met het lied „ Brabander ben ik”.

Ook zorgt het Sint Janskoor nog voor een prachtig slot van deze onvergetelijke feestelijke dag.

Hoe toepasselijk worden nu de Sint Janstorens bezongen. Hiervoor is een koorlid, namelijk Jeanne Soeterboek, aan de dichttafel gaan zitten en heeft negen coupletten gedicht waarin de gehele geschiedenis van onze jubilerende Sint Jan is verwerkt.

Alle aanwezigen (en dat waren er velen) zongen het refrein „Hoe mooi zijn de Torens, hoe mooi de Sint Jan ” uit volle borst mee, waarvan de tekst op briefjes (die van te voren uitgereikt waren) was af te lezen.

„ DEO GRATIAS ”

Dank U God voor deze mooie dag.

*Uit naam van het Sint Janskoor opgeschreven door **Leo van DONGEN***

GEEN HEDEN ZONDER VERLEDEN

SINT JANS LIED

REFREIN:

**Hoe mooi zijn de Torens, Hoe mooi de Sint Jan
Ons hart dat gaat open bij het zien hiervan
De klokken die luiden, zij doen trouw hun werk
Wij zijn zeer verbonden met deze grote Kerk.**

1 : Anno negentien dertien, een opdracht voor van Hoof.

De beste architect toen, vertrouwd en vol geloof
'n Neogotiek bouwwerk, zijn specialiteit,
sierlijk en voornaam in stijl en kwaliteit.

REFREIN: Hoe mooi

2: 'n wijze Pastoor Völker, die had toen een beleid
Plannen om te bouwen, werd heel goed voorbereid.
Een Godshuis moest er komen, hun kerkje was in nood
Door groei der bevolking, dus haast was gebod.

REFREIN: Hoe mooi

3: Het kolossale bouwwerk werd keurig aanbesteed
Het was na twaalf maanden al helemaal gereed
In heel de wijde omtrek staat nergens zo'n mooie kerk
Fier en trots de torens, het is een meesterwerk

REFREIN: Hoe mooi

4 : In deze honderd jaren passeerde in dee'z tijd
'n zestal hoge heren als pastoor het beleid
Maar ene speciale, 'n herder zeer apart
Smarius 'n missionaris van het Heilig Hart

REFREIN: Hoe mooi

5: Vijftig jaren henen 'n halve eeuwigheid
De oorlog overwonnen, geschonden in de strijd
Met hier en daar wat scheurtjes, de torens bleven staan
Toch Danziger ramen zijn verloren gegaan

REFREIN: Hoe mooi

6: Vergrijsd en onfris stond daar die fiere trotse Kerk
Zij heeft het heel hard nodig men moest snel aan het werk
'n grote renovatie, dat kost 'n flinke duit
Met de steun van hogerhand kwam men eruit.

REFREIN: Hoe mooi

7: Het prachtig VOLLEBREGT orgel, van prima kwaliteit
Verspreidt zijn muziektonen, kunstig fijn geleid
Gedragen muziek golven, zij strelen ons gehoor
En dringen diep in onze zielen door

REFREIN: Hoe mooi

8 : In ere hersteld staat die oude Sint Jan
Van binnen en van buiten; de schoonheid straalt ervan
Zijn bogen en gewelven zo sierlijk en voornaam
Licht brengt sfeer en gloed door elk zijn raam.

REFREIN: Hoe mooi

9 : De hoofdstraat in Kaatsheuvel, gesierd met deze kerk
Bewonderd door veel gasten, dit neogotische werk
Wij als dorpsgenoten trots en zeer content
Onze Sint Jan is een historisch monument

Het Europees burgerinitiatief 'Eén van ons'

“Het menselijk embryo is ‘Eén van ons’. Bescherm en respecteer zijn waarde en integriteit.” Aldus luidt de slogan op de homepage van www.oneofus.eu/nl. En op dezelfde pagina staat de zin: “Eens was ik, net zoals u, een embryo.” Het zijn teksten die mij tot nadenken stemmen. Maar waar gaat het allemaal over? En wat is een burgerinitiatief? Van wie komt dit of wie ondersteunt dit? En wat is de vraag aan ons? Ik zal het u stap voor stap zo goed mogelijk proberen uit te leggen.

Wat is een Europees burgerinitiatief?

Een Europees burgerinitiatief is een betrekkelijk nieuw instrument binnen de Europese Unie (EU); het bestaat sinds het Verdrag van Lissabon, dat op 1 december 2009 in werking trad. Het geeft de burgers van de EU de mogelijkheid om invloed uit te oefenen; het is een vorm van participatieve democratie. Maar men moet dan wel één miljoen handtekeningen verzamelen en in minstens zeven van de 28 lidstaten van de EU moet een minimaal vereist aantal handtekeningen worden opgehaald. Hoeveel er vereist zijn, hangt samen met het inwoneraantal van de betreffende landen. Een

burgerinitiatief moet betrekking hebben op wet- en regelgeving die valt onder de bevoegdheid van de Europese Commissie. Het kan dus niet zomaar over elk onderwerp gaan.

Als een burgerinitiatief het vereiste aantal handtekeningen ophaalt, wil dat niet zeggen dat de wet- en regelgeving meteen verandert, maar het is wel een krachtig pleidooi aan de Europese Commissie, dat ze niet zonder meer naast zich kan neerleggen.

Waar gaat 'Eén van ons' over?

Het Europees burgerinitiatief 'Eén van ons' richt zich – en nou citeer ik letterlijk wat op het handtekeningenformulier staat – op de “juridische bescherming van de waardigheid, van het recht op leven en de integriteit van elke mens vanaf de conceptie, binnen de bevoegdheden van de UE in dewelke deze bescherming van belang is.” Even ter verheldering: 'UE' is de internationale afkorting van wat wij 'EU' noemen. Het gaat dus om bescherming van de menselijke embryo in wet- en regelgeving, voor zover die onder de bevoegdheid van de EU valt en met betrekking tot domeinen waar die bescherming van belang is. Dat is een mondvul, een moeilijk geformuleerde zin ook, maar ik begrijp dat dat nodig was om een en ander juridisch sluitend te krijgen. Waar gaat het nou wel om en waar niet om? Het gaat niet om abortus, want die kwestie valt niet onder de bevoegdheid van de EU, maar valt toe aan de afzonderlijke lidstaten. Wat de EU wel doet en waartegen dit initiatief zich richt, is de financiering en subsidiëring van activiteiten waarbij het menselijk embryo niet als menselijk leven wordt gezien, maar als materiaal dat je naar believen kunt gebruiken. Te denken valt dan aan wetenschappelijk onderzoek, medische experimenten en de farmaceutische industrie.

Wat is het menselijk embryo?

Cruciaal in heel deze discussie is de kijk op het menselijk embryo. Is een embryo een mens of een ding? Is het een mens, dan verdient het de beschermwaardigheid waar elke mens recht op heeft. Is het een ding, dan is het een gebruiksvoorwerp en niet meer. Nou heeft een tijdje geleden (hoe lang, weet ik niet) het Hof van Justitie van de Europese Unie (HJEU) in een recent oordeel het menselijk embryo gedefinieerd als “het begin van de ontwikkeling van menselijk leven”. Die formulering houdt volgens de initiatiefnemers van dit burgerinitiatief in, dat de menselijke embryo geen ding is en dus niet zomaar gebruikt kan worden, maar de bescherming van zijn waardigheid en integriteit verdient, zoals elk menselijk leven.

Ondersteunende instanties

Wie die initiatiefnemers precies zijn, weet ik niet. D.w.z. hun namen zijn wel bekend en ze komen uit verschillende Europese landen, maar ze zeggen mij verder niets. Maar inmiddels wordt hun actie ondersteund door een groot aantal maatschappelijke organisaties, politieke partijen en kerkelijke instanties. In Nederland kwam die steun aanvankelijk vooral van protestantse zijde, maar intussen behoren ook de Nederlandse bisschoppen, het Sint-Janscentrum en Katholiekgezin.nl tot de ondersteunende organisaties. Op de websites van deze organisaties is dat ook te zien, maar het zijn websites die niet massaal bezocht worden. Daarom ook dat nog maar weinig katholieken van dit Europees burgerinitiatief afweten. Zelfs onder collega-pastores bespeurde ik een grote mate van onbekendheid. Terwijl toch de paus in een toespraak van 12 mei j.l. dit burgerinitiatief van harte aanbeval en de parochies opriep om zich in te zetten bij het verzamelen van handtekeningen. Daarom schrijf ik er nu over.

Hoe verloopt de actie?

Het doel van één miljoen handtekeningen is inmiddels gehaald. En er zijn ook al meer dan zeven landen die het vereiste minimum aantal handtekeningen verzameld hebben. De actie mag nu dus al geslaagd genoemd worden. Daarmee is dit burgerinitiatief het eerste dat succesvol is. Alleen al daarom kan de Europese Commissie dit initiatief niet naast zich neerleggen. Want dat zou betekenen dat ze haar eigen doelstelling – een grotere deelname en betrokkenheid van de burgers bij de politiek – niet serieus zou nemen.

De actie loopt nog tot 1 november a.s. en het is belangrijk dat zoveel mogelijk handtekeningen worden opgehaald, ook al is het vereiste aantal al gehaald. Want hoe meer, hoe krachtiger het signaal naar de Europese Commissie. Overigens mogen alleen zij ondertekenen die in Nederland woonachtig zijn, EU-burger zijn (d.w.z. de nationaliteit van een EU-land bezitten) en 18 jaar of ouder zijn. Ondertekenen kan online (via www.oneofus.eu/nl) of via www.demenselijkewaardigheid.nl).

Maar het kan ook via speciale handtekeninglijsten die van de genoemde websites te downloaden zijn. Vanaf het eerste weekend in oktober liggen die lijsten ook in de vier kerken van onze parochie.

Hoe verloopt de actie in Nederland?

Nederland behoort tot die landen die intussen het vereiste minimum aantal handtekeningen hebben verzameld; dat zijn er nu in totaal dertien. De actie is tot nu toe het meest succesvol in Italië. En vervolgens in Polen, Roemenië, Hongarije, Slowakije, Oostenrijk, Spanje, Frankrijk, Malta, Duitsland, Nederland, Litouwen en Portugal. Het minst succesvol is de actie in Bulgarije, Finland, Zweden, Griekenland, België en het Verenigd Koninkrijk.

Voor Nederland waren minimaal 19.500 handtekeningen nodig, het zijn er nu ruim 24.500. Het nieuwe streefgetal is 40.000; er zijn dus nog ruim 15.000 handtekeningen nodig. Als je dan weet dat er ongeveer 1.000 parochies in Nederland zijn, dan komt dat neer op gemiddeld 15 handtekeningen per parochie. Dat zou toch niet moeilijk moeten zijn? Laten we in ieder geval vanuit de parochie H. Willibrord ons steentje bijdragen en ondertekenen. Het kan nog tot 1 november!

Theo Schepens, pastoraal werker

Het helderste water.....

Titel die Heléne deze keer aan haar column gaf.

Beste medeparochianen

Een hoopvol bericht!

Dat mede tot stand komt door de kracht die de familie Wesselingh vindt in haar geloof. De kracht van Hem die er voor ieder van ons altijd is in voor en tegenspoed.

Het is moeite waard om Hem te blijven zoeken!

Na een lange winter is eindelijk de zomertijd aangebroken. Voor veel mensen een tijd van rust en vakantie. Voor ons is het heel hard werken, ook omdat het aantal toeristen dat Albanië bezoekt per jaar verdubbelt. In dit nog altijd straatarme land zonder industrie en met een enorme werkeloosheid is dat een hoopvol teken. Afgelopen week hadden wij een trouwe Belgische Inspiratielezer op bezoek. Samen met zijn vrouw kampeerde hij op onze camping.

Ze bezochten ons fotomuseum waar twintig jaar ontwikkelingswerk in beeld is gebracht en zagen de broodbakkerij waar wij nog iedere dag voor de allerarmsten bakken. Onder de indruk van het werk dat er al in Albanië verzet is, hadden wij een fijne en wederzijdse inspirerende tijd met elkaar. Wij zijn volgend jaar 25 jaar getrouwd en we wonen hier dan tien jaar. We hebben stormen doorstaan, ziekte en donkere tijden overwonnen. De laatste tijd denk ik steeds vaker; hoe is dit allemaal mogelijk geweest? Altijd heb ik God kunnen voelen. Als jong meisje had ik hele gesprekken met die grote onzichtbare kracht, waar wij als mens denk ik allemaal naar op zoek zijn. Vele mensen in het westen zijn God kwijt geraakt, geloven niet meer in de kracht die van Hem uitgaat. Aan alle kanten wordt het ook gestimuleerd om niet meer te geloven. Alles draait om geld, snelheid, consumeren en presteren. Twee jeugdige bezoekers, die twee weken komen helpen met onze projecten, klagen over de grote druk waaraan ze bloot staan. Ze komen helemaal bij in Albanië en zien een totaal ander leven.

Ons leven in Albanië gaat een heel stuk terug in de tijd. Er is hier nog veel niet georganiseerd, maar aan de andere kant kun je daardoor nog veel zelf doen. In de zomertijd is er te weinig water beschikbaar. Uren lang wordt het

water afgesloten en zitten wij, maar ook veel ouderen in onze omgeving zonder. 'Sla dan zelf een put', zegt God. 'Laten we het maar op die plek proberen', zeggen Joshua en Dick. Twee dagen lang is een specialist met een speciale boor, aan het boren. Donder en bliksem aan de hemel, het weer spookt verschrikkelijk. Maar dan verschijnt de regenboog aan de hemel en roept de specialist door de stromende regen: 'we hebben water!' Heel even waan ik mij in het verhaal van het oude testament. Op 88 meter diepte hebben wij een enorme bron gevonden met het helderste water in overvloed. Aan iedereen die het wil horen, wil ik zeggen: 'God bestaat al eeuwenlang'. De verhalen van het oude testament kunnen ook uw verhalen en ervaringen worden, als we maar voor hem openstaan en Hem durven te voelen. Luister naar de stem van uw eigen hart en laat u niet gek

maken door de maatschappij. Wellicht dat de zomertijd u de kans geeft om alles wat u in het leven meesjouwt aan gebruiken en ballast overboord te gooien. Vrij zijn voor God, dat is wat Hij wil. Vertrouwen op Zijn kracht die Hij graag met u wil delen. Beste inspiratielezers, blijf alsjeblieft daarin geloven!

Helene Wesselingh www.doeietsgoeds.nl

Tekst ingestuurd door Nelly Klijn de Jong

Gedoopt

Wij feliciteren de ouders met de geboorte en doop van:

Taylon-Danae	ouders: Monsieurs-van Putten
Xavi	ouders: van de Heuvel
Jurre	ouders: Netten-van den Hout
Jainelly	ouders: Mesch Verschuren
Jailyn	ouders: Hendriks-Leidner
Sanne en Jack	ouders: van Riel - Muermans
Elise	ouders: Oerlemans – Kools
Elin	ouders: Span –Coomans
Lise en Jens	ouders: Lankhaar – Hamers

Huwelijk

Wij feliciteren met hun huwelijk:

Edwin Verhoeven en Rianne van den Hout

Overledenen

Wij gedenken onze overledenen:

12-06-13	Wim Smits	oud 70 jaar
29-06-13	Cor Hense van Oers	oud 93 jaar
03-07-13	Wil Donders	oud 75 jaar
12-07-13	Leen Zijlmans-Grootswagers	oud 84 jaar
31-07-13	Mevr Groenendaal-Laros	oud 92 jaar
02-08-13	Theo Soeterboek	oud 77 jaar
08-08-13	Sjaan de Kok – Kools	oud 82 jaar
14-08-13	Nelly Roestenberg – Biemans	oud 90 jaar
31-08-13	Sjaak Emmers	oud 77 jaar
02-09-13	Cees v. Gorkum	oud 77 jaar
10-09-13	Petra de Gouw	oud 79 jaar
23-09-13	Iris van Kleij	oud 16 jaar